

Лысенко О. А.

Национальный университет пищевых технологий

КЛЮЧЕВЫЕ ПРОБЛЕМЫ РАЗВИТИЯ РЫНКА ХЛЕБА И ХЛЕБОПРОДУКТОВ В КОНТЕКСТЕ ОБЕСПЕЧЕНИЯ ПРОДОВОЛЬСТВЕННОЙ БЕЗОПАСНОСТИ СТРАНЫ

Резюме

Исследованы основные показатели отечественного рынка хлеба и хлебобулочных изделий в сочетании с развитием сырьевой базы. Обнаружены тенденции относительно дальнейшего развития потребительского рынка хлебобулочных изделий. Спрогнозированы значения показателей доступности основного вида продовольствия на ближайший период.

Ключевые слова: рынок, хлеб и хлебобулочные изделия, продовольственная безопасность, сырьевая база, тенденции.

Lysenko O. A.

National University of Food Technologies

KEY PROBLEM OF THE MARKET OF BREAD AND BAKERIES DEVELOPMENT IN THE CONTEXT OF FOOD SECURITY PROVIDING OF THE COUNTRY

Summary

The main indicators of the national market of bread and bakeries in combination with development of a source of raw materials are investigated. Tendencies of further development of the consumer market of bakery products are found. Values of indicators of availability of a main type of the food for the next period are predicted.

Keywords: market, bread and bakeries, food security, source of raw materials, tendencies.

УДК 35.083.1:658.114.2

Мордовець А. В.

Харківський національний економічний університет імені Семена Кузнеця

СОЦІАЛЬНО-ЕКОНОМІЧНЕ ПАРТНЕРСТВО ОРГАНІВ ВЛАДИ Й СУБ'ЄКТІВ ГОСПОДАРЮВАННЯ ТА ЙОГО КОНЦЕПТУАЛЬНЕ ОБРУНТУВАННЯ

Проаналізовано існуючі визначення категорій, що відображають процес взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання. Сформовано науково обґрунтований аналіз сутності поняття «соціально-економічне партнерство органів влади та суб'єктів господарювання». Проведено аналіз компонентного складу поняття на результатах морфологічного аналізу.

Ключові слова: взаємодія, соціально-економічне партнерство, органи влади, суб'єкти господарювання, морфологічна декомпозиція.

Постановка проблеми. Взаємодія органів влади та суб'єктів господарювання є значним потенціалом соціальної, економічної та державної політики в цілому, так як, незважаючи на значну кількість як вітчизняних, так і зарубіжних публікацій, присвячених взаємодії органів влади та приватного сектору, серед авторів ще не сформована єдина точка зору відносно дефініції, що відображає сутність взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання, тому доцільно проаналізувати визначення цього поняття. Євченко В.В. вважає, що про багатомірність та багатозначність цього поняття свідчить його застосування при дослідженні та характеристиці відносин у міжнародній, галузевій, регіональній, міжсекторній співпраці, на рівні різних суб'єктів – влади, бізнесу, господарських структур, громадських організацій тощо [1].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. У науковій літературі існує не тільки різноманітні базові методичні положення стосовно взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання, а й ряд дефініцій, що відображають цей процес, його різні сторони, а саме: мету, очікувані результати, суб'єктів, які беруть участь у даному процесі тощо. У роботах науковців поняття партнерства

розглянуто досить фрагментарно, що спонукає до більш детального розгляду даного поняття. Проаналізуємо точки зору авторів стосовно сутності найбільш розповсюджених дефініцій, що відображають взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання. Такі автори, як Варнавський В., Павлюк К. та Павлюк С., Михеев В. розглядають процес взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання та називають дане явище як «державно-приватне партнерство». Колесніченко В., Остапенко В. вживають для визначення даного процесу «публічно-приватне партнерство». Якімець В. та Кучисева І. – «приватно-суспільне партнерство».

Науковці, що називають даний процес як «міжсекторальне соціальне партнерство» (Якімець В., Хананашвили Н., Шадріна А. тощо) вважають, що його сутність полягає у взаємодії двох (приватно-суспільне партнерство як форма міжсекторального соціального партнерства [2]) та трьох суб'єктів (державних структур, комерційних та некомерційних організацій, що мають можливості та ресурси для вирішення проблем у соціальній сфері).

Аналіз зарубіжних та вітчизняних праць свідчить про наявність двох підходів (вужького

та широкого) до визначення соціального партнерства. У рамках вузького підходу автори розглядають соціальне партнерство як сукупність соціальних відносин між працівниками (Гордон Л., Клопов Е., Смольков В., Кисельов В. та ін.); широкого – як співпрацю між трьома секторами для забезпечення сталого та динамічного розвитку суспільства (Горіна Н., Тітова О., Шулуся А. та ін.).

Лапіна Н., Валітова Ш. [3] вважають, що для визначення процесу взаємодії суб'єктів, які мають за мету підвищення ефективності будь-якого предмету взаємодії, раціонально вжити поняття «соціально-економічне партнерство».

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. У зв'язку з багатоаспектністю та багатогранністю поняття партнерської взаємодії державних органів влади та суб'єктів господарювання (що мають широкий діапазон визначень та змістовних понять, які відображають різні аспекти процесу взаємодії) загальноприйнятого визначення та дефініції цього процесу не існує, що свідчить про необхідність аналізу цієї проблеми. Більшість авторів вважають, що саме процес партнерства може сприяти підвищенню ефективності використання ресурсів та потенціалу державного та приватного сектору, розподілу та мінімізації ризиків між державою та приватним

сектором та є одним із інструментів економічного та соціального розвитку держави, суспільства та підприємництва. При цьому точки зору стосовно визначення дефініції даного явища у науковців не співпадають, для більш детального аналізу раціонально (на основі системного підходу) проаналізувати різницю між існуючими поняттями та визначити концептуальну основу дефініції, яка б відображала процес та всі аспекти взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання.

Мета статті полягає у формуванні науково обґрунтованого аналізу дефініції, що відображає процес взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання на основі концептуального підходу, а саме за рахунок морфологічної декомпозиції для визначення складових поняття, визначенні їх кількісної оцінки та аналізі компонентного складу.

Виклад основного матеріалу дослідження. З метою детального аналізу теоретичних аспектів сутності понять, що відображають процес взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання, представлені етапи процесу формування науково обґрунтованого аналізу дефініцій: визначення генеральної сукупності (I етап), проведення якісної оцінки виділених компонентів (II етап), проведення кількісної оцінки в розрізі виділених компонентів (III етап), визначення поняття (IV етап).

Таблиця 1

Результати морфологічної декомпозиції визначення сутності понять, що відображають процес партнерства органів влади та суб'єктів господарювання

Ключове слово	Визначення в рамках ключового слова	Підхід	Х-р природи	Визначення кордонів в рамках ключового слова
форма [4; 5]	форма організації для реалізації суспільно значимих проектів; форми кооперації з метою забезпечення проектів; форма суспільних відносин у соціально- трудовій сфері; форми партнерства: економічне; правове; організаційне партнерство; форма співпраці суб'єктів	проектний	політекономічна природа	форма взаємодії суб'єктів для реалізації проектів
співробітництво [6; 7]	співробітництво між державою, територіальними громадами та юридичними особами; довгострокове співробітництво з метою виконання суспільних завдань; союз між сторонами, що представляють уряд, бізнес, громадянське суспільство з загальними ресурсами, ризиками, витратами та вигодами; співробітництво, метою якого є досягнення взаємовигідних цілей організацій; спільна підприємницька діяльність приватного та державного секторів	процесний	соціальна природа	ураховуються інтереси третього сектору
відносини [8; 9, с. 59]	контрактні або юридичні відносини з метою поліпшення та/або розширення інфраструктурних послуг; модель фінансових відносин, що дозволяє державному сектору використовувати приватний фінансовий капітал; сукупність організаційно-правових та фінансово-економічних відносин, спрямованих на досягнення загальних цілей; взаємовідносини між державною владою і приватним сектором з метою виконання проектних завдань; взаємини між партнерами для ефективного досягнення цілей сталого людського розвитку; відносини суб'єктів господарювання, що орієнтовані на досягнення загальних цілей життєзабезпечення населення; взаємодія різних соціальних груп населення, спрямована на вирішення спільних соціальних та економічних завдань	ситуаційний	організаційно-економічна природа	вирішення завдань з урахуванням економічного ефекту
угода [10]	угода з метою виробництва фізичних активів або надання послуг; альянс з метою реалізації масштабних, національних і міжнародних, суспільно-значущих проектів	адаптивний	організаційна	вирішення задач державного рівня

На першому етапі процесу формування науково обґрунтованого аналізу дефініцій для визначення генеральної сукупності проаналізовано точки зору авторів стосовно визначення процесу взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання та виявлено найбільш типові дефініції: «приватно-державне партнерство», «публічно-державне партнерство», «приватно-суспільне партнерство», «міжсекторне соціальне партнерство», «соціальне партнерство», «економічне партнерство».

Для систематизації сутності визначень проведено морфологічну декомпозицію через використання ключових слів у характеристиці цього поняття. Виявлено, що всі визначення складаються з таких одиниць, як характер взаємодії, суб'єкти взаємодії та форма реалізації. Узагальнення та критичний морфологічний аналіз дозволили встановити, що в процесі партнерства доцільно визначити процес даної взаємодії, її суб'єктів та форму, через яку реалізується дане партнерство.

Однією із складових частин визначення є тип відношень, від якого залежить характер процесу партнерства суб'єктів. Рационально для досягнення мети проаналізувати ключові слова, що відображають характер процесу, за рахунок аналізу типових визначень авторів (що відображають різні точки зору) з метою визначення підходу та характеру ключового слова та, як результат, визначення кордонів сутності ключових слів. Адже складові поняття повинні бути взаємопов'язаними, розкривати всі характерні ознаки, за допомогою яких здійснюється процес взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання, а тому в межах ключового слова визначимо морфологічну класифікацію сутності понять (ключове слово – визначення в його межах – конкретизація визначення) з метою визначення та встановлення призначення поняття (табл. 1).

На основі аналізу наведених ключових слів можна зробити висновок, що вітчизняні та зарубіжні автори використовують категорії для визначення характеру поняття «партнерство» як форма, співробітництво, відносини, угода.

Таке різноманіття нерівнозначних термінів свідчить про те, що вчені не дійшли єдиного висновку щодо визначення характеру процесу взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання. Також важливо зазначити, що поняття «партнерство» набуває іншого значення в залежності від того, з якою метою використовується даний процес. Таким чином, для більш чіткого розуміння терміна необхідним є подальший аналіз засобами декомпозиції.

У рамках другого етапу процесу формування науково обґрунтованого визна-

чення категорії з метою якісної оцінки складових компонентів (СК) проаналізуємо ключові категорії відповідно до суб'єктного підходу, а саме:

- типові визначення, що відображають взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання відповідно до суб'єктного підходу, розділені на двосекторні (державно-приватне, публічно-державне, приватно-суспільне партнерство), трьохсекторні (соціальне та економічне партнерство), дефініція «міжсекторне соціальне партнерство» не визначає обов'язкової взаємодії третього сектору (тобто реалізація партнерства можлива як при взаємодії двох, так і при трьох секторів);

- на основі аналізу підходів авторів до визначення дефініцій, що відображають взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання, визначено підходи: ресурсний (економічне партнерство полягає в економії ресурсів за рахунок об'єднання ресурсів об'єктів для більш ефективного виконання завдань); інструментальний (соціальне партнерство як технологія взаємодії соціальних суб'єктів у рамках сфери життєдіяльності); комбінований (соціально-економічне партнерство розглядається з позиції технології взаємодії суб'єктів партнерства з метою вирішення соціальних завдань при мінімізації ресурсів шляхом їх об'єднання); діяльнісний (міжсекторальне партнерство розглядається, як постійні та циклічні дії в рамках взаємодії суб'єктів); проектний (партнерства двосекторного типу реалізуються з метою виконання соціально значимих проектів);

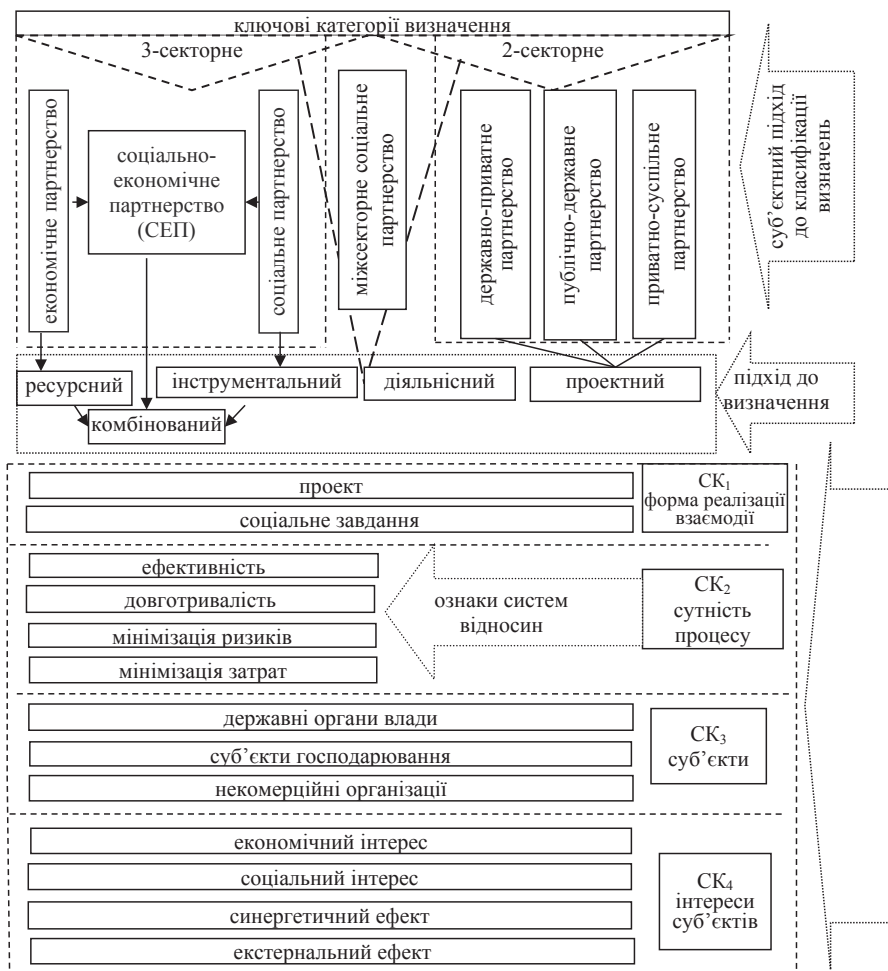

Рис. 1. Схема аналізу ключових категорій, що відображають взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання в рамках формування науково обґрунтованого визначення

- визначено компонентний склад сутності понять, що відображає взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання. Проаналізовані визначення мають такі складові структури, як форма реалізація (СК₁), сутність процесу (СК₂); суб'єкти, що беруть участь при реалізації партнерства (СК₃), інтереси суб'єктів, що беруть участь у процесі (СК₄), таким чином, формула дефініцій має наступний вигляд: $D = SK_1 + SK_2 + SK_3 + SK_4$.

Схема другого етапу процесу формування науково обґрунтованого визначення зображена на рис. 1.

На основі аналізу визначень сукупність морфологічних одиниць, що характеризує сутнісну складову поняття «партнерство», є значною мірою неоднорідною. Саме за допомогою категорії «партнерство» автори відображають різні аспекти, які визначають взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання, що створює нечіткість сутності визначення. Наведений перелік різноманітних тлумачень сутності аналізованого процесу свідчить про необхідність додаткового узагальнення сутності даного поняття, а саме проведення кількісної оцінки в розрізі виділених компонентів (у рамках третього етапу формування науково обґрунтованого визначення) за рахунок морфологічної декомпозиції.

У рамках третього етапу процесу формування науково обґрунтованого визначення кількісної оцінки навантаження компонентів у структурі будови понять «приватно-державне партнерство», «міжсекторне соціальне партнерство», «соціальне партнерство», «економічне партнерство», «соціально-економічне партнерство» в рамках семантичного аналізу визначена частота повторювання складових їх частин за рахунок програмного забезпечення TextAnalyst 2.0.

У результаті кількісної оцінки навантаження компонентних складових у структурі проаналізованих визначень можна зробити висновок, що при формулюванні визначення понять автори взаємодію суб'єктів називають як відносини, адже партнерство – це саме відносини в рамках взаємодії органів. Більша частина науковців розглядають при партнерстві саме взаємодію двох секторів (державного та приватного), що, на думку автора, є помилковим, так як при взаємодії необхідно враховувати також інтереси некомерційного сектору. Характеризуючи форми реалізації, автори віддають перевагу проектній формі та соціальному завданню – на думку автора, форма реалізації повинна залежати безпосередньо від цілі, яку суб'єкти планують досягти при партнерстві.

Таблиця 2

Взаємозалежність складових поняття «соціально-економічне партнерство»

СК ₄	Основні інтереси суб'єктів партнерства	СК ₃
економічний	скорочення бюджетних витрат, покращання інвестиційного клімату; забезпечення економічного росту; економія коштів за рахунок використання позабюджетних джерел фінансування; отримання додаткових ресурсів – фінансових, матеріальних, управлінського досвіду	державні органи влади
	зменшення витрат, пов'язаних з експлуатацією та утриманням обладнання, за рахунок економії на масштабах виробництва; стабільність одержання та збільшення прибутку, залучення іноземних інвестицій за рахунок виходу на світові ринки; можливість для інвестицій у ті галузі соціально-економічного життя країни, які раніше вважалися сферою державних капіталовкладень і, таким чином, розширюють свої інвестиційні можливості; можливість податкових й інших пільг, гарантій, а також одержання деяких обсягів фінансових ресурсів; підвищення капіталізації компанії; максимізація прибутків за рахунок гарантованого доходу; залучення бюджетних коштів до проекту, гарантій повернення інвестицій, збуту продукції	суб'єкти господарювання
соціальний	підвищення ефективності виконання функцій чи завдань, що передані на реалізацію суб'єктів господарювання; підвищення інноваційної активності; можливість сконцентрувати сили на виконанні основних функцій – контроль, регулювання, дотриманням суспільних інтересів; розвиток стратегічно важливих соціально-значимих та інноваційних сфер та суб'єктів економіки; забезпечення зайнятості; підвищення якості і обсягу суспільних послуг і товарів	державні органи влади
	розширення ринкової ніші, зв'язків з органами влади (дозвільними органами); підвищення статусу проекту через участь державного партнера; забезпечення гарантій прав власності; забезпечення сприятливого підприємницького клімату; вихід на світові ринки капіталів	суб'єкти господарювання
	підвищення рівня і якості життя; розвиток місцевих ринків капіталу, товарів і послуг; забезпечення вищої продуктивності у сфері надання громадських послуг; більш якісні товари/послуги при зниженні цін на них (у результаті економії на масштабах, упровадження нових технологій, зниження накладних витрат); пришвидшення будівництва/модернізації інфраструктурних об'єктів	некомерційний сектор
синергетичний	інтегральний економічний ефект від взаємодії з урахуванням соціального аспекту; інтеграція суб'єктів бізнесу в громадське життя за рахунок його безпосереднього залучення в реалізацію соціально значимих проектів; підвищення якості надаваних товарів і послуг; в остаточному підсумку виграє суспільство як глобальний споживач більш якісних послуг	
екстернальний	зовнішні інтереси, що проявляються у суміжних видах діяльності та інших сферах економіки	

Джерело: узагальнено та доповнено [11, с. 42; 12, с. 22; 13, с. 225]

Така різноманітність дефініцій обумовлена в першу чергу різницею в дисциплінарних підходах до визначення понять, з позицій яких розглядається процес взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання, глибиною аналізу, рівнем та сферою реалізації даної взаємодії та, як наслідок, різними сутнісною, суб'єктною та об'єктною характеристиками. Урахування впливу цього явища на некомерційний сектор при вирішенні соціально значущих завдань свідчить про складну природу поняття партнерства, а саме про його багатофункціональність, полісуб'єктність, здатність реалізуватись у різних сферах.

Для формулювання визначення поняття (IV етап) необхідно розглянути більш детально компонентний склад поняття, який сформовано в рамках комбінованого підходу. Відповідно до формули дефініції «соціально-економічне партнерство» (Д), дане визначення має наступні складові, де:

СК₁ – завдання;

СК₂ – система відносин державних органів та суб'єктів господарювання з урахуванням інтересів некомерційного сектору;

СК₃ – державні органи влади + суб'єкти господарювання + врахування інтересів некомерційного сектору;

СК₄ – підвищення ефективності реалізації завдань або функцій (що є непрофільними для державних органів влади та можуть бути передані на реалізацію суб'єктів господарювання), при цьому враховуючи економічний ефект від взаємодії та інтереси некомерційного сектору.

Сутність інтересів суб'єктів партнерства, а саме державних органів влади та суб'єктів господарювання з урахуванням інтересів некомерційного сектору, відображаються при реалізації завдань та функцій (табл. 2).

Проведений аналіз визначень сутності понять, які відображають взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання, дозволив розкласти існуючі визначення на складові (певні модули цього поняття). Якщо узагальнити отримані результати, то можна виділити основні концептуальні підходи до розуміння їх сутності, а саме організаційний (розглядає партнерство як певний інструмент державного управління, регулювання, тобто це система організаційних відносин між державними органами влади та суб'єктами господарювання [14; 15]), фінансовий (даний підхід полягає в тому, що науковці зосереджують увагу при визначенні понять на скороченні державного боргу, зменшенні тиску на державний бюджет через залучення приватного фінансування, покращенні співвідношення ціна/якість у наданні послуг тощо [9, с. 19] – найбільш популярними є при розгляді «проектного» підходу); цільовий (співпраця державних органів влади та суб'єктів господарювання забезпечує сталі темпи розвитку, зростання загальної ефективності капіталовкладень та досягнення інших цілей розвитку [16, с. 42]).

Таким чином, аналіз різноманітних концептуальних підходів до визначення поняття, що відображає взаємодію органів влади та суб'єктів господарювання, дозволив виявити низку концептуальних обмежень з точки зору різних підходів (урахування двомірної, а не міжсекторальної природи учасників відносин; відсутність розгляду державного управління як важливого аспекту, який суттєво впливає на спрямування цілей учасників партнерства тощо).

Зважаючи на існуючі проблеми у визначенні даних понять, необхідно розглядати його сутність у рамках диференціального підходу, згідно з яким визначення залежить від сфери реалізації партнерства. Автором запропоновано найбільш загальне визначення, що включає основні компоненти та відображає процес взаємодії двох секторів при врахуванні інтересів третього сектору.

Запропоновано визначення поняття «соціально-економічне партнерство» як система відносин державних органів та суб'єктів господарювання з урахуванням інтересів некомерційного сектору, що формується в процесі їх довгострокової взаємодії з метою підвищення ефективності реалізації завдань або функцій (що є непрофільними для державних органів влади та можуть бути передані на реалізацію суб'єктів господарювання), при цьому враховуючи економічний ефект від їх взаємодії.

Авторське визначення враховує теоретико-методологічні аспекти публічно-приватного партнерства та принципи співпраці; розкриває організаційно-технічні аспекти механізму партнерства, який носить терміновий характер, заздалегідь визначену структуру та кінцевий результат – досягнення суспільно значущого ефекту. На відміну від існуючих визначень автором було враховано принципи повноти, раціональності, етимології та логічності при побудові компонентів дефініції, що відбиває економічну природу поняття. Це дає можливість кращого розуміння всіх особливостей співпраці, дозволяє відрізнити дане поняття від інших відносин у теорії змішаної економіки і сприятиме розробці практичних рекомендацій та схем реалізації соціально-економічного партнерства з урахуванням принципів державного управління.

Висновки. Виявлено, що саме сутність поняття «соціально-економічне партнерство» відображає основну мету, завдання державних органів влади та суб'єктів господарювання з урахуванням інтересів некомерційного сектору та має ознаки партнерства (а саме ефективність, тобто підвищення ефективності виконання завдань або функцій при залученні суб'єктів господарювання; довготривалість процесу партнерства; зменшення ризиків – за рахунок передачі частини ризиків в процесі партнерства; мінімізація затрат – за рахунок передачі певних завдань чи функцій на реалізацію приватного сектору скорочення затрат на виконання).

Отже, поняття соціально-економічного партнерства держави і суб'єктів господарювання на відміну від інших понять урахує інтереси таких суб'єктів, як державні органи влади, суб'єкти господарювання та некомерційний сектор; урахує не тільки соціальний аспект, а й економічний.

На даний момент соціально-економічне партнерство держави та суб'єктів господарювання є одним з факторів стійкого розвитку економіки при підвищенні ефективності взаємодії органів влади та суб'єктів господарювання. Соціально-економічне партнерство є важливим аспектом зміцнення державної влади, а також розвитку громадянського суспільства. Реалізація механізму соціально-економічного партнерства держави і суб'єктів господарювання дозволить виконувати нові завдання в умовах дефіциту повноважень і ресурсів державних органів влади.

Список літератури:

1. Евенко В.В. Государственно-частное партнерство как инструмент развития инновационной экономики / В.В. Евенко, В.Ю. Солдатенков [Электронный ресурс]. – Режим доступа : www.tubryansk.ru/doc/psih/evenko.doc.
2. Оценка состояния и развития гражданского общества России: проблемы, инструменты и региональная специфика / Под ред. В.Н. Якимца]. – М. : КРАСАНД, 2010. – 200 с.
3. Валитов Ш.М. Взаимодействие власти и бизнеса: суть, новые формы и тенденции, социальная ответственность / Ш.М. Валитов, В.А. Мальгин. – М. : Экономика, 2009. – 207 с.
4. Public/private partnerships for innovation: policy rationale, trends and issues / OECD, 10–12 December 2002 [Electronic resource]. – Mode of access : <http://www.oecd.org/home>.
5. Лебеда Т. Державно-приватне партнерство як фактор економічного зростання та проблеми його розвитку в Україні / Т. Лебеда, І. Запатріна // Економіст. – 2011. – № 3. – С. 52–58.
6. Длугопольський О.В. Державно-приватні партнерства: зарубіжний досвід і уроки для України / О.В. Длугопольський, А.Ю. Жуковська // Актуальні проблеми економіки. – 2012. – № 3. – С. 43–49.
7. Узунов Ф.В. Зарубіжний досвід формування та розвитку державно-приватного партнерства / Ф.В. Узунов // Інвестиції: практика та досвід. – 2013. – № 14. – С. 124–126.
8. Хачатурян Н.С. Мировой опыт формирования эффективных механизмов взаимодействия государства и бизнеса в современных условиях / Н.С. Хачатурян // TerraEconomicus. – 2013. – № 11(3). – С. 14–18.
9. Варнавский В. Государственно-частное партнерство: некоторые вопросы теории и практики / В. Варнавский // Мировая экономика и междунар. отношения. – 2011. – № 9. – С. 41–50.
10. Проданова Л.В. Економічне зростання й економічний розвиток: забезпечення сталості економічної системи : [монографія] / Л.В. Проданова. – Донецьк : Східний видавничий дім, 2011. – 400 с.
11. Ткаченко И.Н. Исследование институциональных особенностей формирования и развития механизма государственно-частного партнерства (на примере промышленного комплекса Свердловской области) / И.Н. Ткаченко, Г.Ю. Пахальчук, Е.Н. Стариков. – Екатеринбург : УГЭУ, 2014. – 202 с.
12. Hodge G.A., Greve C. Public Private Partnership: An International Performance Review // Public Administration Review. – 2007. – Vol. 67. – № 3. – P. 545–558.
13. Van Ham H., Koppenjan J. Building Public Private Partnerships: Assessing and Managing Risks in Port Development // Public Management Review. – 2001. – Vol. 4. – № 1. – P. 593–616.
14. Blondal J.R. International Experience Using Outsourcing, Public Private Partnerships and Vouchers. – Arlington VA: IMB Centre for the Business of Government, 2005. – P. 48.
15. Yang Y. (ed.) Public Private Partnerships in the Social Sector – Issues and Country Experiences in Asia and the Pacific. – Asia Development Bank Institution, ABDI Policy Paper. – 2000. – № 1. – 353 p.

Мордовец А. В.

Харьковский национальный экономический университет имени Семена Кузнецца

СОЦИАЛЬНО-ЭКОНОМИЧЕСКОЕ ПАРТНЕРСТВО ОРГАНОВ ВЛАСТИ И СУБЪЕКТОВ ХОЗЯЙСТВОВАНИЯ И ЕГО КОНЦЕПТУАЛЬНОЕ ОБОСНОВАНИЕ**Резюме**

Проанализированы определения категорий, которые отражают процесс взаимодействия органов власти и субъектов хозяйствования. Сформирован научно обоснованный анализ сущности понятия «социально-экономическое партнерство органов власти и субъектов хозяйствования». Проведен анализ компонентного состава понятия, основанный на результатах морфологического анализа.

Ключевые слова: взаимодействие, социально-экономическое партнерство, органы власти, субъекты хозяйствования, морфологическая декомпозиция.

Mordovets A. V.

Simon Kuznets Kharkiv National University of Economics

SOCIAL AND ECONOMIC PARTNERSHIP OF AUTHORITY AFFAIRS AND SUBJECTS OF MANAGEMENT AND ITS CONCEPTUAL BASE**Summary**

The definition of categories that reflect the interaction between the state and business entities have been analyzed. The scientifically sound analysis of the essence of the definition of social and economic partnership between the state and business entities have been formed. The component composition of the concept based on the results of the morphological analysis has been analyzed.

Keywords: interaction, social and economic partnership, state, business entities, morphological decomposition.